

Добро дѣло.

Единъ ученикъ, щомъ излѣзе отъ училището, купи една едра и хубава праскова, изаде я и хвърли кокичката на пжтя. Подире му вървѣше единъ старецъ ; той се наведе, зе кокичката и я зарови въ роховата прѣстъ на близката си до пжтя градина. Ученикътъ, като го видѣ, какво прави, почна да му се смѣе. Старецътъ си премълча.

Минаха се нѣколко години. Нашиятъ ученикъ вече бѣ станалъ юноша. Той пжтуваше въ единъ горещъ день по сжщия пжтъ. На сжщото мѣсто той намѣри една красива фиданка съ широка коронка и добра сѣнка. Момъкътъ седна подъ сѣнката и си отпочина. Той съгледа, че старецътъ се шура изъ градината, грижливо плѣви буренацитѣ, полива дървчетата и ги чисти отъ гжсеници.

— Какъвъ трудъ харчи този старецъ за нищо и никакво, рече момъкътъ, и си отмина по пжтя.

Минаха се още нѣколко години. Младежътъ, който бѣ вече станалъ мжжъ, мина по работата си пакъ по сжщия пращень пжтъ, по който минаваше и когато бѣ ученикъ. Сега той съгледа на сжщото мѣсто не безродно, а голѣмо дърво, увиснало съ кичори едри и зрѣли праскови. Старецътъ вече липсваше, а дѣлото му бѣ на лице. Пжтникътъ си спомни всичко, откъсна нѣколко праскови и утоли жаждата си.

— Гледай, какъвъ разуменъ и предвидливъ билъ тоя старецъ, рече пжтникътъ. Богъ да го прости! Отъ една проста костилка той създаде чудесно нѣщо.